

Oehoe in het Gooi

Sjaak Hoogendoorn

*Oehoe, 26 februari 2026, Baarn | Sjaak Hoogendoorn
De Oehoe heeft zijn nek volledig naar achteren gedraaid*

De afgelopen jaren is de Oehoe steeds vaker in Nederland aangetroffen; dit jaar ook enkele exemplaren in het Gooi.

Nu al ruim een jaar houdt een Oehoe zich op in De Stulp, een bosgebied bij de Lage Vuursche. In 2025 is hij door mij meerdere keren in de avondschemering - roepend - gehoord. Inmiddels ken ik zijn vaste boom, waaronder heel veel braakballen liggen. Ook heb ik er twee grote donsveren van de Oehoe gevonden. Begin 2026 zag ik hem voor het eerst, hoog uitkijkend over het landschap. Dit heb ik in enkele foto's kunnen vastleggen. Het lijkt erop dat deze Oehoe wacht op een vrouwtje.

Achtergrond

De eerste keer dat de Oehoe in publicaties wordt genoemd is in 1758 onder de naam *Strix Bubo*. De naam van deze uil is ontleend aan de klanknabootsing van zijn roep. Hij is 60 tot 75 cm groot. De spanwijdte van de vleugels bedraagt 160-190 cm. Hij daarmee een van de grootste uilen ter wereld. In het wild kunnen ze 20 jaar worden. Oehoes zijn in tegenstelling tot andere uilen niet dagblind en zien dus ook erg goed overdag.

Met zeventien halswervels kan hij zijn kop volledig naar achteren draaien. Het gehoor is bijzonder goed ontwikkeld en door het uitstekende zicht kan de Oehoe kleine prooien van veraf opsporen. Oehoes jagen meestal in de schemer, maar als ze jongen hebben ook wel overdag. Er worden bij of in het nest voorraden aangelegd. Oehoes eten voornamelijk duiven, ratten en kraaien. Maar ook konijnen en egels staan op het menu. Ze jagen op praktisch alle vogels die trager zijn dan zij, waar ook andere uilensoorten onder vallen. De soort is in de broedperiode extreem gevoelig voor verstoring. Wanneer dat door mensen gebeurt, kan het vrouwtje het nest verlaten. Het kan zijn dat ze pas in de avond terugkeert, met als gevolg afgekoelde eieren en een mislukte broedpoging. In die zin is de mens een vijand van de Oehoe. De Oehoe maakt zijn nest niet zelf. Wanneer ergens verlaten steengroeves zijn, wordt daar op een richel gebroed. Soms maken ze gebruik van een verlaten nest in een boom van bijvoorbeeld een Buizerd. Verder is er wel genesteld in een ruïne en een speciaal opgehangen kist. Een geschikte nestplaats is vaak vele jaren achtereenvolgend in gebruik.

Ontwikkelingen

De Oehoe is door de eeuwen heen sterk vervolgd en was onder andere daardoor op veel plaatsen verdwenen. De eerste keer dat een Oehoe zich na lange tijd weer in Nederland vestigde was in 1973. Deze leefde in een naaldbos bij Den Helder. In 1985 was er een broedgeval in een nis van een kalkkrotswand bij Cadier en Keer (Limburg). Vanaf 1997 kreeg de Oehoe vaste voet aan de grond in de ENCI-groeve bij Maastricht. Vermoedelijk was er spontane migratie vanuit Duitsland (net zoals bij de wolf). In 2002 zijn er in Gelderland enkele exemplaren gezien. In 2004 waren er zes broedparen in Nederland bekend. De jaren erna volgde een gestage toename van het aantal Oehoes in Nederland. In 2020 werd het totale aantal broedparen geschat tussen de 46 en 50. Anno 2026 zijn dat er al meer dan 100!!

Hopelijk vindt de Oehoe in Baarn snel een vrouwtje. Dit zou dan het derde paartje in de provincie Utrecht zijn.